וקדושין, באמרם שרלונם לגדל את בניהם פשפ דת ישראל. וגם אומרים שאם הב"ד לא יקכלו לגירות ישמחד הכפל, אם יש להתיר לכתחלה, וראיתי בשו"ת מוב שעם ודעת מהדו"ק מסגאון מוהר"ם קליגער בסי' ר"ל שבעלה לבקל ולהחיר לכתחלה בכה"ג, ונסתייע מד' המהרי"ק סו' קכ"ס ומד' הרמ"א סי' (קע"ג' ס"ה, אך דלא דמי דהמם בפנוי' מית הא לחד דישה אסורה מ"מ כדי שלא מלא לתרבות רעה מתירים מה"ט יש להקל גם בזה. וכיון שאם הי' רולה היי משתמד. ונראה מזה דכונתם לשיש יפוי"ש. ומלאתי יסוד לזה מתשובת הרמב"ם פאר הדור סי' קל"ב שנשאל בבחור אחד שקנה שפחה והיא יושבת בביתו אם חייבים בי"ד להוליאה מביתו משום שנאמר והייתם נקיים כו' ויחוד בגויה באיזה דין נאסור ישיבתה בכיתו והשיב על זה הרמבים ווס לשונו ודחי מדין סורה לריך לגרשה משם ואפילו בגיותה. כי לא דברה סורה אלא נגד הילר, כאשר אמרו וכו' ובמים

מלאים כל טוב אפילו קדלי דחזירו,ולא זו הדרך, ולכן מחויבין בים

דין אחר שמועה זו אשר לא טובה שישחדלו בכל עז והפטמות

לגרש האמה הואת או שישחררנה וישאנה. ואף כי הנטען של

השפחה ונשתחרה אינו יכול לישאנה לכתחלה, אכן כאשר

פסקנו בדברים כאלו שיגרש וישא ופסקנו כך מפני

מקנת השבים ואמרנו מוטב שיוכל רוטב ולא שומן שלמו

וסמכנו של אומרס ז"ל עם למשות לד' הפרו חורתך, ויכול

קכלת

מכים

דכיון

ברים

DE

חחד

ושכת

סמך

3516

יסוכ

כוי

פילו

330

וילח

גיכ,

DA

17

לום

ניכן

זיכו

33

do 70

זכ

1:5

35

ות

71

יין

7

C

D

רים

נשואי אורחים, נשאלתי בכיולא בו איזה פשמים, בנכרית לישאנה והא' ברחמיו יכפר שוכינו כאשר דבר לנו ואסירה שניסת לישראל בליווילשיהע ורלונה להתבייר ולהנשא בחופה כל בדיליך שכ"ל המסור, ולא נחברר בדברי רבנו אם הוא רק מדין הנספן על השפחה או גם מלד הגירום, דמלשון השאלה כרחה שהיא גרי. אכל בתשו' הרמב"ם נרחה רק מדין נשען של השפחם, וע"ד הגירות לא זכר כלל, [ואפשר שהי׳ גם עבילה וקבלת מלות]. על"פ מפורש כד' הרמב"ם דמפני חקנת השבים יש להתיר גם בשפחה ומוטב שיחכל בשר המוחות. וד' הרמב"ם יסוד גדול. ולכחורה זהו כגד ד' חשוי הרשב"ח סי' ח' ר'ה ואולי גם הרשב"א מודה היכי דאיכא מקנת השבים ורק התם שבשם בחשתו שהרחיק חת החהובה בנשוחיה וכנם חת כשנואה יעוישש, על"פ הרי מפורש בד' הרמב"ם הוראת כגאון מוהר"ם קלוגער שמדמה דין שפחה לדין הרמ"א כסי" קע"ו ס"ה בפנוי' וכל דאיכא הקנת השבים וחשש שלא חצא לחרבות רעה יש להחיר, וכל זה לפנין דין הנטפן פל השפחה מלד דין איסור דלוות שפתים, אבל מדין קבלת גירות לא שמענו מד' הרמב"ם, וחילוק יש ביניהם דנסטן על שפחה כחיסור שליו ואמרינן מוטב שיאכל בשר תמוחום, אבל בקבלם גרים לשם חישות הרי זה דין לגבי הבי"ר שחין לב"ד לקבל המתניירים לשם חישות והוי כמו חשא בשביל שיוכה חברך. מ"מ נרחה לדין כיון דגם חם לח מתגייר הרי תשחר חללו בביומה א"כ אין כאן לשם אישות, ובפרט למש"כ להסתפק כי באומרת שכונתה לשם גירות לש"ש ואין אומדנא דמוכה להיפוך מקבלים אותה, וע"כ נראה דלפי ראות שיני ב"ד יש מקום לסקל ולסמוך של כוראת הגאון מוהר"ם קלוגשר ז"ל. -からないからないないからし

סימןכיז

בענין גירות

ב"ה מ"א למב"י תרס"ז ווילנא

הבה שמחתי לראות מכתב מנהלי עדת ישרון בק' פעסט כי לא אלמן ישראל גם בקלם ארץ הגולה אוסשרליא סנדחה והנעובה מישוב ישראלי גדול מאנשים ישרים שומרי משמרת הדת אשר ישימו לב לעניני סיסדות לדרוש ולחקור בדברים הטגעים בשקרי הגרות אשר ע"ז חלוי יסוד טהרת המשפחה והיוחסין בישראל והנני למלאות מבוקשם ולהשיב כתורה על שאלותיהם. - והנה שאלתם בנכרי שנחן עיניו בבת ישראל ובא אח"כ להתנייר והראבינער קבלהו להתגייר והמוהלים היו שני רופאים שרלים והדבר היי במעמד הראבינשר ומלאוהו מהול ובקש אותם הראכינשר לחתוך שוד קלח שרלה היינו הטפת ד"ב והטיכו ד"ב ואח"כ הוליאו קול שהוא נולד מישראלים ומהול וכליפו שאלות אחדום בטדון זה: אם הא דבודקין אחרי אים או אבה שבאו להחנייר אם נתן שיניו בכם ישראלים או סבה אחרם אם הוא לשכובא בזמן הזה, ואם שרל יאמר שאמו היסה ישראלית והוא מהול מילדותו אם דכורו די להחזיק שהוא יהודי, ואם כל עניני הגירות יכול הראבינער לבדו לגייר כלא בי"ד של שלשה, והכני להשיבם, דבר זה אינו לריך לפנים, הדין דבודקין אחרי איש או אשה כו' לא נתבשל חין משולם והוא נוהג כשת כמו לפנים, ומקורו הוא ברייםא מפורשת ביבמות (דף כ"ד.) דאין מקבלים גרים המתגיירים לשם אישות או לשם ד"א וע"כ לריך לכדוק אחריו, וכן מוכח במנחות ד' מ'ד מר"ש ששאל את הגיורת בתי אם נתת שיניך באחד מתלמידי, ובדיקה זו אמורה אך בזם כשאינו ידוע לנו לשם מה הוא מתגייר בודקין אחריו. ולה המרו בודקין חותו שחין מהמינים חותו רק חוקרין ודורשין מן כלד אם כינתו מהורה לש"ש או סבה אחרת הנישמו לזה, אבל כזה שב"ד יודשים ברור לשם מה הוא מחבייר חינם רשחים לקבלו, ובדיקה זו לא נחבטלה גם בימינו אך מסור הדבר לפי ראות שיני הב"ד אם ישערו

שמוף מוף יהיו מעשיו לש"ש רשאים לקבלו, והש"ך הביא ממששה דהלל בשבת ל"א מ"א בתוד"ה לא בימי ביבמות כ"ד מ"ב וד' ק"ט שם בד"ה רעה וכן פירש"י במנחות מ"ד,וכ"ז רק לכתחלה שאין מקבלים גרים המחגיירים לשם ד"א, אבל בדישבד אינו משכב אפילו נודש ברור שהסגייר לשם דבר אחר, דהלכה דכלם גרים הם, וכרמסיק ביבמוח וכדקיי"ל להלכם ברמב"ם ושו"ם. ושדד אם שרל יאמר שאמו היתה ישראלים והוא מהול מילדותו אם דבורו די להחזיקו שהוא יהודי, פשוט וברור הדבר שאיט נאמן אחרי שהי' מוחזק עד מתה בחוקת גיום ולא הסתפק אדם מעולם לאמר שהוא יסודי וסנסגמו ככל סנכרים, ולא די שהוא אינו נאמן על עלמו גם ע"א אינו נאמן נגד החוקה, ובפרט חוקה שהוחוק בפנינו דאלימא, והא סיקלין ושורפין על החזקום, וגם דלדבריו שהוא נכרי ובא להתנייר הלא שווי' אנפשי' חתיכא דאיסורא וכמו שמבואר ביבמות מ"ז בתוס' ד"ה נאמן [ודהמו"ם ל"ע דהה לדבריו שהוא נכרי הא שליו אין איסור בכת ישראל וגם לפני עור ליכח בנכרי ועי' בשו"ת חחדם שלמה] אף דמי שהוחוק לישראל, וגדולה מזו מבואר בההית פיכ מהי א"ב ה"ה במי שכא ואמר שהוא ישראל משיקרו אינו נאמן ולריך רחי' לענין היוחסין, חף כי שיי החום' ביבחום ח"ו אינה כן, ובפרט כי בהמששה שבא אח"כ למול מחוק אם החוקה הקודמת של גיותו, ונם לו היי לו איזה אתמלא לבעל את החד"ה ג"כ לה הי' מושיל אחר שמשה מששה כידוע, וכמבואר הדין באשה נדה שלבושה בגדי נדוחה מקרי מעשה ואינה יכולה שוד לחזור מדבורה הראשון, ומה שנמלא שהוא מהול אין זה בירור מספיק כי יש ערבי מהול וגבעוני מהול ומפני עוד איזה סכות, ומה גם שלדבריו באמו ישראלית הדבר סלוי במחלוקת רש"י ותום' בקדושין ע"ה, ולשי' הסוםי נכרי ועבד הבא על בת ישראל הולד כשר, אבל נכבי מהוי הוי ולריך גירום, אולם לשי רוב הראשונים א"ל גירות.